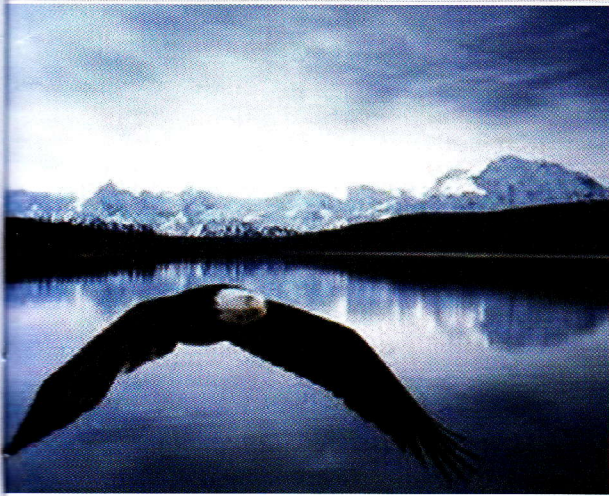

wanten aan vinden mensen me vaak op een Eskimo lijken.

Ik zie een enorm groot beest met witgele vacht -ijsbeer- op me afkomen. Hij heeft het op mij en mijn vissen voorzien. Honger, net als ik. Alleen hij is sterker. Veel sterker. Uit alle macht probeer ik mijn gevangen vissen te beschermen. Ze zijn van mij! Voor ons! Ons eten! Wanneer de beer zich opricht om mij aan te vallen, zet ik me schrap. Hij klauwt naar mijn vissen, raakt daarbij mijn linkerarm. Hij scheurt met grote nagels mijn dierhuidenkleding kapot. Ik maak geen schijn van kans tegen de beer die twee keer zo groot is als ik. Maar omdat ik mijn visvangst niet wil loslaten, klauwt hij sneller en vaker naar mijn arm. Mijn schouder kraakt. Ik schreeuw het uit van de pijn. De sneeuw kleurt bloedrood. Tijd om daarop te letten heb ik niet. Ik denk alleen aan de vissen die ik niet af wil geven. Ik heb een zwak voor gedroogde stokvis. Ik zal dat niet snel eten want het lijkt me niet lekker, maar op vakantie in Portugal zag ik in een supermarkt gedroogde stokvissen in een mand liggen en ik was er niet van weg te slaan.

Sneeuwvlokken, harde, koude wind. Mijn gewonde, bebloede lichaam ligt in de sneeuw. Achterover gevallen. De beer heeft de vissen te pakken. Hap, slik, weg. Alle vijf. Eten voor vrouw en kinderen. Eten waarvoor ik dagen onderweg was. Ik wil in leven blijven, maar door bloedverlies en de ijzige koude wind raak ik onderkoeld. Het sneeuwt nog harder dan eerst. Mijn linkerarm is als eerste deel van mijn lichaam totaal gevoelloos. Ik zak weg in een koude slaap, ik sterf. Mijn geest zweeft nog lang over de sneeuwvlakte. Vrouw en kinderen wachten tevergeefs op mijn komst.

Als ik me tot slot van de visualisatie voorstel dat er helende energie door mijn lijf stroomt, komt er eindelijk weer gevoel in mijn linkerarm van nu.

Bijzonder telefoongesprek

Diezelfde avond na deze visualisatie belde ik mijn ouders. Ze zijn na al die jaren dat ik in dit leven hun dochter ben wel wat van me gewend aan paranormale ervaringen, ook al zijn ze in de zeventig. Als eerste kreeg ik mijn vader aan de telefoon. 'Pap', begon ik, ik was in een vorig leven, lang geleden, een Eskimo en jij was mijn vrouw.'

'Zou best kunnen', antwoordde hij. 'Wacht, ik heb nu geen tijd. Ik geef je moeder even aan de lijn, kun je met haar verder praten.'

'Mam, weet je waar ik pap van ken? Ik was in een vorig leven een Eskimo en hij was toen mijn vrouw. Ik had vissen gevangen en was onderweg terug naar huis in een sneeuwstorm...'

'Ja', onderbrak ze me, 'en toen kwam jij zeker een beer tegen en die pakte je vissen af en toen hadden wij honger.'

Over het berenincident had ik niets gezegd. 'Hoezo hadden jullie honger?'

'Dat verzin ik zo ineens.'

'Mam, verzin eens verder.'

'Nou, je had natuurlijk een gezin waarvoor je moest zorgen en toen was ik vast een kind van jou en hadden we honger omdat je niet meer thuis kwam. Opgegeten door zo'n beer die je onderweg tegenkwam. Ik houd helemaal niet van sneeuw en kou. Ik snap ook nooit waarom je vader die koude landen leuk vindt.' Hierna was het mijn beurt om te lachen. Ik was er niet op uit om mijn ouders in een vorig leven te plaatsen als oude bekenden, ze doken ineens op. Mijn moeder als een van mijn kinderen van toen, mijn vader als mijn vrouw. Alle drie onthielden we iets uit dat Yupikleven, ieder op onze eigen manier. Variërend van voorliefde voor stokvis, bontmutsen en kou tot iglo's en ijskristallen.

Een week na deze visualisatie verdwenen de tintelingen in mijn vingers en het dode gevoel dat ik had in mijn arm, ook al was de geleide meditatie niet therapeutisch van opzet. Blijer was ik met alle flarden inzicht, de cursieve stukjes hierboven. Die maakten me duidelijk waar een aantal voorkeuren van mij vandaan kwamen. Elkaar (her)kennen uit een voorbij leven kan allerlei soorten informatie opleveren. Van leuk tot dramatisch. Van grappig tot ontroerend pijnlijk. In mijn boek 'Hé, waar ken ik je van?' heb ik nieuwe verhalen gebundeld van cliënten uit mijn reïncarnatietherapiepraktijk. Ze vertellen daarin uitgebreid over het nut van elkaar kennen uit vorige levens en over welke inzichten hen dat gaf. <

* Yupik is de naam waarmee de Eskimo's van Alaska zichzelf aanduiden.

Marianne Notschaele-den Boer

Auteur/reïncarnatietherapeute

www.vorigelevens.nl